NORAKSTS
Lieta Nr.A42471807
A2306-08/10

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008. gada 25.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis A. Vīksne,
piedaloties pieteicējam *B.J.* un atbildētāja Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes pārstāvei *K.L.*, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pamatojoties uz *B.J.* pieteikumu par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2007.gada 17.februāra lēmumu Nr.14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.520/PB 231405" atcelšanu un mantisko zaudējumu atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 21.decembrī Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.biroja (Ceļu policijas biroja) rotas jaunākais inspektors *A.G.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PB231405, par to, ka *B.J.* (turpmāk arī - Pieteicējs) 2006.gada 21.decembrī plkst.14:38 vadīja transportlīdzekli VW Passat ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsta numura zīme/* Rīgas rajonā pa autoceļa A-8 16.kilometru no 17.kilometra puses 15.kilometra virzienā ar ātrumu 136 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h. Ātrums fiksēts ar ātrumu mērīšanas kontrolierīci Stalker Dual Nr.95491.

Par konstatēto pārkāpumu, Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.biroja (Ceļu policijas biroja) rotas jaunākais inspektors *A.G.* 2006.gada 21.decembrī pieņēma lēmumu Nr.520/PB231405 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums), ar kuru nolēma uzlikt Pieteicējam naudas sodu Ls 40,- apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8] panta 13.daļu.

[1.1] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, Pieteicējs to apstrīdēja 2007.gada 22.janvārī Valsts policijā iesniedzot iesniegumu.

[1.2] Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes (turpmāk arī - Atbildētājs) priekšnieks 2007.gada 16.februārī pieņēma lēmumu Nr.14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.520/PB 231405" (turpmāk arī - Lēmums), ar kuru Sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] 2007.gada 20.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts Pieteicēja pieteikuma ar lūgumu atcelt Lēmumu. Pieteicējs Lēmumam nepiekrīt pilnā apjomā turpmāk minēto apstākļu dēļ.

[2.1] Pieteicējs nepiekrīt, ka braucis ar ātrumu 136 km/h, jo viņš braucis ar ātrumu līdz 95 km/h.

[2.2] Policijas darbinieki Pieteicējam nav uzrādījuši radara mērījumu un ātruma fiksēšanas laiku.

[2.3] Pieteicējs uzskata, ka policijas darbinieki varēja kļūdīties fiksējot ātrumu, jo uz ceļa bija vairākas automašīnas.

[2.4] Pieteicējs norāda, ka lietā pastāv strīds par faktiskajiem apstākļiem un pierādījumiem.

[2.5] Pieteicējs uzskata, ka administratīvā pārkāpuma protokols konkrētajā gadījumā nav atzīstams par neapšaubāmu pierādījumu, jo tam Pieteicējs nav piekritis uzreiz, protokolā norādot, ka radara mērījumi nav uzrādīti.

[2.6] Pieteicējs uzskata, ka policijas darbinieku ziņojumi ir vispārīgi, sniegti mēnesi pēc pārkāpuma fiksēšanas un Sākotnējā lēmuma pieņemšanas, ziņojumi nav attiecināmi uz braukšanas ātruma apstiprināšanu, jo faktiski apraksta tikai Pieteicēja vadītās automašīnas apturēšanas notikumu gaitu.

[2.7] Pieteicējs uzskata, ka pieņemot Lēmumu nav veikta vispusīga, pilnīga un objektīva lietas izskatīšana un nav pienācīgi konstatēta Pieteicēja vaina pārkāpuma izdarīšanā.

[3] Atbildētājs savos rakstveida paskaidrojumos tiesai norāda, ka pieteikumu neatzīst, to pamatodams ar turpmāk minēto.

[3.1] Atbildētājs uzskata, ka ar lietas materiāliem ir pilnībā pierādīts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Pieteicēja vaina pierādīta ar 2006.gada 21.decembra protokolu par administratīvo pārkāpumu Nr.520/PB231405, ar Atbildētāja 3.biroja (Ceļu policijas biroja) jaunāko inspektoru *A.G.* un *A.Ņ.* dienesta ziņojumiem, kā arī ar braukšanas ātruma mērīšanas kontrolierīces fiksēto braukšanas ātruma mērījumu.

[4] Tiesas sēdē Pieteicējs pieteikumu uzturēja pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem, papildus norādot, ka nav lietderīgi aicināt kā lieciniekus policijas darbiniekus, jo viņi savus paskaidrojumus ir snieguši dienesta ziņojumos.

[5] Atbildētājs pieteikumu neatzina pamatojoties uz paskaidrojumā minētajiem argumentiem, papildus norādot, ka Pieteicējs notikuma vietā pats nemaz nav vēlējies iepazīties ar radara mērījumu, jo steidzies.

Motīvu daļa

[6] Uzklausījusi Atbildētāja un Pieteicēja mutvārdu paskaidrojumus un iepazinusies ar lietas materiāliem, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] No lietas materiāliem secināms, ka 2006.gada 21.decembrī Ceļu policijas biroja rotas jaunākais inspektors *A.G.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu/lēmumu Nr.PB231405 *(lietas 33.-34.lapas),* par to, ka Pieteicējs 2006.gada 21.decembrī plkst.14:38 vadīja transportlīdzekli VW Passat ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsta numura zīme/* Rīgas rajonā pa autoceļa A-8 16.kilometru no 17.kilometra puses 15.kilometra virzienā ar ātrumu 136 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h. Ātrums fiksēts ar ātrumu mērīšanas kontrolierīci Stalker Dual Nr.95491.

Par konstatēto pārkāpumu, Ceļu policijas biroja rotas jaunākais inspektors *A.G.* 2006.gada 21.decembrī pieņēma Sākotnējo lēmumu *(protokols)*, ar kuru nolēma uzlikt Pieteicējam naudas sodu Ls 40,- apmērā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta 13.daļu.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, Pieteicējs to apstrīdēja 2007.gada 22.janvārī Valsts policijā iesniedzot iesniegumu *(lietas 45.lapa).*

Atbildētājs 2007.gada 16.februārī pieņēma Lēmumu *(lietas 40.-44.lapas),* ar kuru Sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

2007.gada 20.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts Pieteicēja pieteikums *(lietas 4.-6.lapas)* ar lūgumu atcelt Lēmumu.

[8] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8} panta trīspadsmitā daļa nosaka, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 kilometra stundā līdz 50 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5tonnas, - uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā.

Tiesa secina, ka, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši šai tiesību normai, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 41 kilometra stundā līdz 50 kilometriem stundā.

[9] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka Pieteicējs 2006.gada 21.decembrī plkst.14:38 vadīja transportlīdzekli VW Passat ar valsts reģistrācijas numuru */dzēsta numura zīme/* Rīgas rajonā pa autoceļa A-8 16.kilometru no 17.kilometra puses 15.kilometra virzienā.

Tiesa secina, ka lietā ir strīds par to, vai Pieteicējs vadīja automašīnu ar ātrumu 136 km/h *(saskaņā ar mērierīces iespējamo pieļaujamo kļūdu, saskaņā ar verifikācijas sertifikāta datiem),* kā to apgalvo Atbildētājs, tas ir, vai Pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 41 km/h līdz 50 km/h *(vai Atbildētājs pieņemot Lēmumu ir savācis pietiekami pierādījumu, kas pierādītu minēto pārkāpumu).*

[10] Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumu" (turpmāk arī - Noteikumi) 34.punkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam, braucot pa ceļiem, kā arī pa citām vietām, kurās iespējama transportlīdzekļu braukšana, jāievēro šo noteikumu un citu ceļu satiksmi reglamentējošu normatīvo aktu prasības.

Noteikumu 112.punkts savukārt reglamentē, ka transportlīdzekļa vadītājam jābrauc ar ātrumu, kas nepārsniedz noteiktos ierobežojumus, ņemot vērā ceļu satiksmes intensitāti, transportlīdzekļa un kravas īpatnības un stāvokli, kā arī ceļa un meteoroloģiskos apstākļus (īpaši redzamību braukšanas virzienā), bet Noteikumu 114.punkts - ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h, bet dzīvojamās zonās, daudzdzīvokļu namu pagalmos, degvielas uzpildes staciju un stāvvietu teritorijās - 20 km/h. Savukārt saskaņā ar Noteikumu 115.1.punktu ārpus apdzīvotām vietām transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt: motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 t, un autobusiem - 90 km/h.

[11] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmo daļu, administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota administratīvā akta vai iestādes faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 237.pants nosaka lietvedības uzdevumus administratīvo pārkāpumu lietās, proti, lietvedības uzdevumi administratīvo pārkāpumu lietās ir šādi: savlaicīgi, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot katras lietas apstākļus, izlemt to stingrā saskaņā ar likumu, nodrošināt pieņemtā lēmuma izpildi, kā arī noskaidrot cēloņus un apstākļus, kas veicina administratīvo pārkāpumu izdarīšanu, novērst pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu ievērošanas garā un nostiprināt likumību.

[12] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.pants nosaka, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

[13] Tiesa konstatē, ka lietā ir sekojoši pierādīšanas līdzekļi:

1) 2006.gada 21.decembra administratīvā pārkāpuma protokols/lēmums Nr. Nr.PB231405 (*lietas 33-34.lapas*);

2) Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.biroja (Ceļu policijas biroja) rotas jaunākais inspektora *A.G.* dienesta ziņojums *(lietas 36.lapa)*;

3) Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3.biroja (Ceļu policijas biroja) rotas jaunākā inspektora *A.Ņ.* dienesta ziņojums *(lietas 37.lapa),*

4) verificēšanas sertifikāts E0423V06 *(derīgs līdz 2007.gada 18.aprīlim, lietas 38.lapa);*

4) Pieteicēja pieteikumā *(lietas4.-6.lapas),* pieteikuma papildinājumā *(11.-13.lapas)* un tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi *(lietas 64.-65.lapas)*

Tiesa secina, ka ar iepriekšminētajiem pierādīšanas līdzekļiem ir procesuāli nostiprināts un pierādīts fakts, ka Pieteicēja transportlīdzeklis ātruma mērīšanas brīdī

pārvietojās ar ātrumu 136 km/h. Iepriekšminēto apstiprina arī zemāk norādītie tiesas secinājumi.

[14] Pieteicējs norāda, ka policisti iespējams kļūdaini izdarījuši secinājumus, ka viņa vadītā transportlīdzekļa ātrumu bija 136 km/h, jo minētais mērītais ātrums varēja būt kāda cita transportlīdzekļa braukšanas ātrums. Pamatojoties uz iepriekšminētajiem pierādījumiem, tiesa konstatē, ka Pieteicēja transportlīdzekļa ātruma mērījumi ir veikti ar „Stalker -Dual" Nr. 095491, kura derīgumu autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei apliecina verificēšanas sertifikāts Nr. E0423V06. Tiesa secina, ka minētās mēriekārtas funkcija ir noteikt transportlīdzekļa kustības ātrumu. Transportlīdzekli, kura ātrums tiek mērīts, vizuāli identificē policijas darbinieks un veic ātruma mērījumus ar minēto mēriekārtu. Mērījumus veic policijas darbinieki, kuri ir īpaši apmācīti darboties ar mēriekārtu un spētu identificēt pārkāpuma izdarītājus. Arī policijas darbinieka dienesta ziņojumā *(lietas 36.lapa)* norādīts, ka transportlīdzekļa ātrums tika nomērīts vairākas reizes, un nebija šķēršļi, kas traucētu identificēt transportlīdzekli, kuram tiek mērīts kustības ātrums.

Tiesas vērtējumā arī dienesta ziņojumā norādītais apstāklis, ka Pieteicēja vadītais transportlīdzeklis veica citu transportlīdzekļu apdzīšanu pa brauktuves labo malu, tiesas vērtējumā apstiprina, ka policijas darbiniekiem nebija problēmu identificēt ātrumu pārsniedzošo transportlīdzekli, jo parasti braucošie pa labo malu transportlīdzekļi pārvietojas ar lēnāku ātrumu, nekā transportlīdzekļi kas kustas pa kreiso joslu *(ja ir divas joslas vienā virzienā),* un attiecīgi apdzenošais transportlīdzeklis pārvietojas pret apdzenamajiem transportlīdzekļiem relatīvi ātrāk, ko viegli var identificēt ātrumu pārbaudi veicošie policijas darbinieki.

Lietā nav arī pierādījumu, kas apliecinātu, ka minētā mēriekārta nebija lietošanai derīga vai arī tās darbība ātruma mērīšanas brīdī būtu traucēta *(izmantota nepareizi vai arī tai neparedzētos apstākļos).*

[15] Konkrētajā gadījumā policijas darbinieka fiksētais ātruma mērījums ir jāvērtē kopsakarā un saistībā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem – policijas darbinieku un Pieteicēja paskaidrojumiem.

Pieteicējs paskaidro, ka viņam netika uzrādīts mērierīces rādījumi. No lietā esošajiem dokumentiem secināms, ka lietā ir pretrunīga informācija par apstākļiem, kādēļ netika Pieteicējam uzrādīts radara mērījums. Tiesas ieskatā arī Pieteicēja minētajam argumentam, ka viņam netika uzrādīts ātruma mērierīces rādījums, lietā nav izšķirošas nozīmes. Tiesa nekonstatē, ka gadījumā, ja mērījums personai netiek uzrādīts, tas būtu atzīstams par būtisku personas tiesību aizskārumu. Turklāt ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola sastādīšanai, tomēr tiesa uzskata par nepieciešamu norādīt, ka veicot transportlīdzekļa kustības ātruma kontroli būtu lietderīgi transportlīdzekļa vadītājam uzrādīt mērierīces rādījumus.

Tāpat tiesas vērtējumā veicot pārbaudes ar mēriekārtām, kuras ir aprīkotas ar videoiekārtām, lietderīgi būtu veikt arī situācijas uz ceļa videoierakstu, kaut gan kā jau minēts iepriekš, video ieraksts nevar kalpot par pierādīšanas līdzekli gadījumos, kad tiek veikta transportlīdzekļu ātruma kontrole, jo minēto funkciju veic citas specializētās iekārtas, kuru pamatfunkcija ir ātruma mērījumi, konkrētajā gadījumā „Stalker –Dual".

[16] Tiesa noraida Pieteicēja norādīto, ka policijas darbinieku ziņojumi ir pārāk vispārīgi, un nav vērsti uz braukšanas ātruma apstiprināšanu. Tiesas vērtējumā policijas darbinieku ziņojumos ir detalizēti aprakstīti faktiskie apstākļi, kā arī norādīts par ātruma mērīšanas kārtību un citām veiktajām darbībām. Kā jau iepriekšminēts tiesa norāda, ka braukšanas ātrumu mēra ar mēriekārtu *(„Stalker - Dual")* un ka dienesta ziņojums tikai papildina informāciju par pārkāpuma izdarīšanas un konstatēšanas apstākļi, nevis kalpo kā vienīgais pierādīšanas līdzeklis.

Tiesa vērš Pieteicēja uzmanību uz apstākli, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā 243.pantā noteikto: pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka

administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.), savukārt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 264.panta pirmā daļa nosaka, ka par liecinieku administratīvā pārkāpuma lietā var izsaukt jebkuru personu, kurai var būt zināmi kādi apstākļi, kas jānoskaidro šajā lietā.

Kā izriet no citētajām tiesību normām, tad par pierādījumu var kalpot jebkuri fakti, kā arī noteikts, ka par pierādīšanas līdzekli var būt citi dokumenti. Attiecīgi arī dienesta ziņojumi var kalpot par pierādīšanas līdzekli, kas tiek vērtēti kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem.

[17] Pieteicēja paskaidrojumu, ka braukšanas ātrums nav pārsniegts, tiesa vērtē kritiski, jo šāds paskaidrojums, iespējams, bija sniegts ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu. Savukārt tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegtos paskaidrojumus *(dienesta ziņojums)*, jo lietā nav konstatēti apstākļi, ka Pieteicēju aizturējušie policijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti lietas iznākumā.

[18] Pieteicējs lūdz tiesai atlīdzināt viņam nodarīto materiālo kaitējumu Ls 40,- apmērā. No lietā esošajiem dokumentiem izriet, ka minēto summu sastāda Pieteicēja veiktais maksājums par viņam uzlikto soda naudu. Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pantā noteikts, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Ņemot vērā, ka tiesa nekonstatēja, ka Atbildētāja pieņemtais lēmums būtu atzīstams par prettiesisku, tad tiesa secina, ka noraidāms arī Pieteicēja izteiktais prasījums par materiālo zaudējumu atlīdzību.

Tomēr tiesa uzskata par nepieciešamu informēt Pieteicēju, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 185.panta pirmo daļu pieteikuma iesniegšana tiesā par administratīvā akta atcelšanu, atzīšanu par spēju zaudējušu vai spēkā neesošu aptur administratīvā akta darbību no dienas, kad pieteikums saņemts tiesā.

Administratīvā procesa likuma 185.panta ceturtajā daļā noteikts, ka šā panta pirmā daļa neattiecas uz šādiem gadījumiem: 1) administratīvais akts uzliek pienākumu samaksāt nodokli, nodevu vai veikt citu maksājumu valsts vai pašvaldības budžetā; 2) tas paredzēts citos likumos; 3) iestāde, pamatodama administratīvā akta izpildes steidzamību konkrētajā lietā, īpaši noteikusi, ka ar pieteikuma iesniegšanu tiesā administratīvā akta darbība netiek apturēta; 4) policijas, robežsardzes, zemessardzes, valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta un citu likumā pilnvarotu amatpersonu administratīvie akti izdoti, lai nekavējoties novērstu tiešas briesmas valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai, personu dzīvībai, veselībai un mantai; 5) pieteikumu iesniedzis labvēlīga administratīvā akta adresāts, lai panāktu vēl labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu; 6) administratīvais akts nodibina, maina vai izbeidz iestādes amatpersonas tiesisko statusu; 7) tiek pārsūdzēta faktiskā rīcība; 8) ar administratīvo aktu tiek atteikts nodibināt tiesiskās attiecības.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 283.pants paredz lēmuma izpildes apturēšanu sakarā ar sūdzības vai protesta iesniegšanu. Minētā panta pirmā daļa noteic, ka sūdzības iesniegšana noteiktajā termiņā aptur lēmuma par administratīvā soda uzlikšanu izpildi līdz sūdzības izskatīšanai, izņemot lēmumu par šā kodeksa 25., 29. un 31.pantā paredzēto soda veidu piemērošanu, kā arī gadījumos, kad uzlikts naudas sods, ko iekasē administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietā. Savukārt Latvijas Administratīvo pārkāpuma

kodeksa 282.panta otrā daļa paredz, ka prokurora iesniegtais protests aptur lēmuma izpildīšanu līdz protesta izskatīšanai.

Attiecīgi pamatojoties uz iepriekšminēto tiesa secina, ka Pieteicējs varēja neveikt iepriekšminēto maksājumu Ls 40,- apmērā, jo lēmuma izpilde bija apturēta saskaņā ar tiesību normās noteikto regulējumu.

[19] Apkopjot iepriekš minēto tiesa secina, ka Atbildētāja pieņemtais Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet Pieteicēja prasījums par Lēmuma atcelšanu un materiālo zaudējumu atlīdzināšanu noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt *B.J.* pieteikumu par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2007.gada 17.februāra lēmuma Nr.14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.520/PB 231405" atcelšanu un mantisko zaudējumu atlīdzināšanu.

Atstāt spēkā Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2007.gada 17.februāra lēmumu Nr.14 „Par apstrīdēto administratīvo aktu Nr.520/PB 231405".

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnesis (paraksts) A.Vīksne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas
tiesnesis A.Vīksne
Rīgā, 2008.gada 25.novembrī